

[E. Friis.]

bejdsløshed, Skatternes solide Betaling —, saaledes at alt tegnede til, at det vilde blive et godt Finansaar. Som vi alle ved, indtraf den 1. September 1939 den ulykkelige Krigssituation og dermed ogsaa en Forandring i Muligheden for os for at gennemføre Byens Budget, hele vor økonomiske Husholdning, saaledes som den var anlagt. Et i dets Begyndelse lovende lyst Aar har skiftet Karakter. Vi kan ikke fyldestgøre de Krav, som de i Anledning af Krigssituationen vedtagne Love paalægger vor By uden et Millionunderskud, som vi ingen Hjemmel har til at skaffe rimelig Dækning for, saaledes som Lovgivningen er indrettet i Dag. Den højtærede Indenrigsminister har dels i sin Fremsettelsestale, dels i de til Lovforslaget knyttede Bemærkninger gjort Rede for de væsentligste af de Millionkrav, der gennem Lovgivningen allerede er stillet til vor Ydeevne, og tillige paapeget de nye Millionkrav, som med Sikkerhed kan paaregnes i den kommende Tid og i det nye Skatteaar. Dermed har Ministeren virksomfuldt begrundet det foreliggende Lovforslags Uafviselighed.

De Udgiftskrav, der har forvoldt Byens vanskelige Stilling, er først fremkommet langt hen paa Skatteaaret og er foraarsaget af Lovkrav her fra Rigsdagen. Enhver maa kunne indse, at i dette findes intet Rimelighedskrav om Skattevalg. Rigsdagen har vedtaget disse Love, Rigsdagen har som Følgepligt dernæst at muliggøre Byen at efterleve Lovene. Det er Rigsdagens naturlige Pligt at aabne Muligheder for vor By til uden ekstraordinære Valgforanstaltninger at skaffe Pengene frem paa den eneste rette Maade, der er givet den, nemlig ved gennem Indkomstskattens Bevægelighed at kunne supplere sine Indtægter, saa Lovkravene kan fyldestgøres uden at foraarsage kæmpe-mæssige Millionunderskud. Det kan aldrig have været Meningen med disse Love, at de skulde skabe udækkede Millionunderskud i Kommunen.

Det foreliggende Lovforslag vil som Lov virke midlertidigt for Skatteaarene 1939—40 og 1940—41. Jeg vil udtale Haabet om, at en Fornylse af dette midlertidige Tillæg aldrig skal blive aktuel, enten fordi — og Gud give, det maatte blive saaledes — Verdenssituationen havde forandret sig til det bedre, eller under alle Forhold, fordi der paa Grundlag af Skattekommissionens og Hovedstadskommissionens Arbejde kan skabes en ny Lov, der giver Rimelighed og Ligelighed for alle Landets Kommuner, ogsaa København.

Oppositionen inden for Kommunalbestyrelsen har ment det betimeligt at modsætte sig Flertalskravet og har paastaet, at der ikke var nogen Anledning til at beskæftige sig med en forøget Skatteudskrivning, end mindre med Spørgsmaalet om Ændring af Loven. Et Mindretal har modsat sig, at der i Øjeblikket rettes en Henvendelse til Indenrigsministeren, og har den Opfattelse, at Situationen ikke gør det nødvendigt for indeværende Finansaar at opkræve en Ekstraskat, men mener dog, at hvis der i det kommende Finansaar viser sig økonomiske Vanskeligheder, som kræver Forhøjelse af Skatten ud over de 20 pCt., saa vil dette Mindretal bidrage til en Løsning af Vanskelighederne.

Et andet Mindretal erkender, at det kan være ønskeligt, at der under særlige Omstændigheder gives Kommunen større Bevægelsesfrihed end hidtil hjemlet efter Loven, og vil i givet Fald være beredt til at yde Medvirken til Løsning af Spørgsmaalet, men mener ikke, det behøver at være nu. Jeg gad i Grunden vide, hvad særlige Omstændigheder er, hvis ikke de herskende Forhold kan betegnes som baade særlige og ekstraordinære!

Som man af det fremførte vil forstaa, kan Mindretallene, selv om de ikke synes om Tidspunktet nu, dog ikke afvise den Mulighed, at Skatteforhøjelsesspørgsmaalet ogsaa for dem kan blive aktuelt, ja, de lover endog Medvirken til Løsningen — vel at mærke paa et Tidspunkt, hvor det passer dem, blot ikke nu. Men her maa man regne med, at det siddende Flertal i Kommunalbestyrelsen for sit Vedkommende ud fra det Ansvar, der hviler paa det, maa og skal skønne over, hvilket Tidspunkt der under alle Forhold er det rigtige, det forsvarlige — gøre det netop under Vægten af det Ansvar, som Mindretallet til enhver Tid ynder at foreholde Flertallet. Jeg tror at turde sige, at dette Flertal saa vist ikke ønsker at udskrive een Øres Skat mere, end Nødvendigheden byder, men tillige, at Flertallet til Gengæld ikke vil vige tilbage for uanset Popularitet og Skatteborger-tække at foretage de Skridt, som netop Ansvaret for Byens Borgeres Gavn og Sikkerhed kræver. Det turde vel være overflødig at bemærke, at det er denne Ansvarsfølelse, der er kommet til Orde i den skete Henvendelse til Indenrigsministeren, og at den er dybt begrundet.

Den højtærede Indenrigsminister har udtalt, at han maa anse det for at være meget betænkeligt, om København skulde nødes til at afslutte sit Regnskab med et